

lagt for Udskrivningen det næste Aar eller rettere sagt, for at optage den samme Form, saa jeg haaber forud af de Ord, som ere saaldne heri Thinget, at dette Endringsforslag ikke vil møde nogen Indsigelse fra Regjeringens Side.

L. Jensen: Det høitærede Thing vil af mine Uttringer igaar kunne see, hvad der er meent ved det Forslag, jeg har tilladt mig at stille. Det er mig om at gjøre, at det Mandskab, som har trukket høie Nummere, og som ikke ere indfaldte, kunne faae betimelig Underretning om, at de ikke skulle indfalde, naturligtvis overordentlig Tilfælde fraregnet, og derfor har jeg tilladt mig at stille Forslaget. Hvad Forslaget til § 4 angaaer, da er det naturligtvis Udtrykket for mit inderligste Ønske, hvad deri staaer; men, da jeg har bragt i Erfaring, at Regjeringen er uwillig dertil og slet ikke vil gaae ind derpaa, saa naaes der kun Lidet derved, og saa gjerne jeg kunde have ønsket en saadan Bestemmelse ind i Loven, saa vil jeg dog stemme dertil, fordi jeg troer, at ingen Krigsminister, som blot vil tage det allermindste Hensyn til den danske Befolknings billige Ønsker, tør vyve at sætte danske Tropper ind i det tydske Forbundscontingent; jeg troer ikke, at nogen dansk Krigsminister vil indlade sig derpaa, og derfor stemmer jeg rolig imod Forslaget.

Lindberg: Jeg har tilladt mig at stille et Endringsforslag som Tillægsbestemmelse til disse Udskrivningslove, der gaaer ud paa, at danske Værnepligtige ingenstunde maae kunne anvendes i den Hærskedeling, som for Holsteens og Lauenborgs Begne kan afgives til den tydske Forbundsøer. Jeg veed, at jeg taler ikke alene efter mit eget Hjertes Fylde, men vistnok ogsaa efter det danske Hjertes Følelse, naar jeg udtaler, at det vilde være i høieste Grad krænkende for det danske Folk, om vi, efterat vi have faaet en fælles Armee for hele Riget, skulde mene, at vore Sønner og Brødre paa nogen Maade skulde kunne bruges i Holsteens og Lauenborgs særegne Tjeneste. Jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den Heelstatshær, om jeg saa maa kalde den, som vi have, er aabenbart bestemt til at være et Værn for Heelstaten, men at disse Landsdele, Holsteen og Lauenborg, staae i et ganske særegt

Forhold til det tydske Forbund, og at det altsaa følger af sig selv, at hvad der er en nødvendig Følge af dette særegne Forhold til det tydske Forbund ogsaa maa være Noget, som vedkommer dem og dem alene, saa at det umuligt kan overføres paa den øvrige Deel af Riget, og jeg er overbevist om, at det danske Folk ikke kan indlade sig paa noget Andet, og maa ønske og forlange, at det bliver bestemt ved Lov, og at det ikke saaledes skal berøbe, idet man, som den sidste ærede Taler, saavidt jeg forstod ham, formeente, kunde overlade det til Krigsministerens Skjøn, idet han var vis paa, at der aldrig vilde komme en Krigsminister, som vilde anvende danske Tropper saaledes. Jeg mener, at det er noget altfor Usikkert og Ubestemt at indlade sig paa, og at vi maae have en sikker og klar Lov, som for Fremtiden kan betrygge Folket imod en mulig Fare af saadanne Forholdsregler. Jeg skal derfor anbefale denne Tillægsparagraph, som jeg har tilladt mig at foreslaae.

Tscherning: Den ærede sidste Taler vil, saavidt jeg forstod ham, have en sikker og klar Lov, som forhindrer dette for Fremtiden; han vil altsaa ikke have sit eget Forslag; thi det bliver en usikker og fuldkommen uklar Lov med Hensyn til Formaalet. Der kan ikke være noget Uklarere med Hensyn til det Formaal, han stiller sig, end at tage Bestemmelser angaaende eet Aars Mandskab; det bliver kun klart, saavidt som dette ene Aars Mandskab ikke maa anvendes til denne Tjeneste, og det kan ogsaa forsaavidt blive klart; at Hs. Majestæt Kongen slet ikke vil tage imod dette Aars Mandskab, saa at det ældre Mandskab maa vedblive at tjene, men iøvrigt naaer han en fuldkommen Uklarhed. Naar det ærede Medlem har i Sinde at naae Klarhed i dette Spørgsmaal, saa havde jeg allerede ved forrige Behandling af dette Lovforslag den Ære at gjøre ham opmærksom paa, at han enten maa indbringe et Forslag til en ny Armeeplan, hvori der er taget saadanne Forholdsregler, som ere nødvendige for at stille dette Forhold rigtigt, eller han maa komme frem med et Forslag af den Art, som engang har foreligget her; men saa vil jeg ogsaa tillade mig at gjenrage mit Raad, at han da maa føle hos sig selv, at han er